

ՀԱՅՐԱՊԵՏ ՀԱՅՈՑ

Հայոց սրբակեաց Հայրապետների եղբայրդ,
Ազգիս Հայրն այսօր,
Անսահման ցաւով, սակայն անտրտունջ,
Ոսերիդ առած Հայոց փրկութեան հաշն ամենագօր,
Միշտ բաց պահելով Տիրոջ տան դուռը,
Քո լեռն ես ելնում, որ Նրան պատմես
Քո ժողովրդի հոգու մոռումշը, սրտի մրմուռը:

Քո հնձանները, որ պիտի կրկին
Ծփային այսօր խնկահոտ գինով,
Որ երջնկութեան դրօշ ծածանեն
Քո խիզախ որդւոց սուրբ հարսանիքին,
Նրանց ձագերի մեռոն-կնունքին...
Բայց, աւա՛ղ, հիմա այդ հնձանները
Լցրել են նրանց սգոտու մայրերի
Աղաղակներն ու ողբի ձայները
Եւ Քո, Վեհափա՛ն, Քո արտասուքը,
Որ պիտի մեղմի
Տառապեալների մրմուռն ու սուգը:

Եւ այս ամենով դեռ մեր վերջը չէ,
Մեր Վեհափա՛ն Տէր,
Քո գաւազանով ցո՛յց տուր մեր ազգին
Իր արմատների նշմարիտ տեղը.
Մեր գլխով անցան շատ արեան գետեր,

Կանցնի նաեւ այս պղտոր հեղեղը,
Դու գաւազանդ Մովսէսի նման
Բռնի՛ր ամեն մի շարիքին ընդդէմ,
Ընդդէմ ամեն մի շարք ու շարիքի,
Մոխրացրո՛ւ նրանց, նետի՛ր հեղեղին,
Մաքրի՛ր մեր՝ մարդկանց մթնած ուղեղը,
Եւ առաջնորդի՛ր ճշմարիտ համփոփ,
Մինչեւ որ հասնենք Տէր Աստծու կողմից
Մեզ համար պահուած լուսէ եղեմը:

